

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ
Γραφεία: ΣΕΙΡΗΝΩΝ 33 —
ΒΥΡΩΝΑΣ 162 31 — ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 7645280

Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ

ΕΤΟΣ 12ο
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 33
ΙΟΥΛΙΟΣ 1987

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ — ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΠΟΥ ΕΔΡΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

«ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ»

Χωρισμός! Υπάρχει σκληρότερος λόγος απ' αυτόν; Υπάρχει πιο θλιβερό και συνταρακτικό άκουσμα; Τι το πικρότερο από το να χωρίζονται όλοι όσοι αγάπησαν τον Γαλιλαϊκό Διδάσκαλο;

Προσωρινός όμως ο χωρισμός. Φεύγει τώρα γιατί πρέπει να φύγει. Ο προορισμός του τελειώνει. Ο σκοπός του έπετελέσθη. Το έργο του συνεπληρώθη. Είναι καιρός πια ν' ανέλθω, για να κατέλθω το Πνεύμα που θ' αγιάσει τον κόσμο. Φεύγει για να ξανάρθω. Θα ξανάρθω σαν κραταιός "Ανακτας, σαν δίκαιος Κριτής, για να κρίνω τον κόσμο. Θα ξανάρθω για να δικαιώσω κι ανταμείψω τους πιστούς και τιμωρήσω τους κακούς άποστάτας. Φεύγει για να έπιστρέψω, όχι σαν θεάνθρωπος, αλλά σαν Θεός.

Τί θέλει πια να μείνει; Ήρθε για να φύγει. Ήρθε

για πόλεμο, να πολεμήσει και να ξαναφύγει. Ήρθε να παλέψει, και ν' αποχωρήσει απ' τον τόπο της μονομαχίας. Άλλά πώς να φύγει; Νικητής! Έμονομάχησε κι ένίκησε. Ένίκησε τον κόσμο κι ήττήθη ο κόσμος. Ένίκησε τον διάβολο και τον έθεσε εκτός μάχης. Μα ο πόλεμος θα συνεχιστεί. Οί μαθηταί του κι οί όπαδοί του θα συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στον ίδιο έχθρο που έπολέμησε κι Αυτός, σαν άνθρωπος. Και θα πρέπει να νικήσουν κι αυτοί για ν' ανεβούνε ύστερα στους παραδεισιακούς λειμώνας, όπως αυτός τώρα. Ο Ίησους δίνει τις στερνές του συμβουλές στους αγαπημένους μαθητάς του που τόσο τους αγάπησε και τον αγάπησαν, σέ τουτό τον κόσμο «και ίδού εγώ αποστέλλω την έπαγγελίαν του πατρός μου έφ' υμάς». Θα στείλω το πνεύμα για να μεταβάλει τους αγράμμα-

τους σέ γραμματισμένους, τους άσοφους σέ σοφούς. Για να μεταβάλει την καταραμένη γη σ' εύλογημένη γη τώρα που έξιλεώθηκε με την Γολγοθιακή θυσία. Σαν ξεκαθάριση ό βασιλιάς τον τόπο του απ' τ' αμάρτια των έχθρων, τότε στήνει την βασιλεία του που δίνει τ' αγαθά και τις χάρες της. Σαν ό Βασιλιάς τ' ουρανού ξεκαθάρισε τη γη απ' τ' αμάρτια του κακού που τ' δημιουργούσε τ' ό πονηρό πνεύμα του άδου, στέλλει το πνεύμα του για να στήσει την ουράνια βασιλεία με τρόπο όρατό, με την εκκλησία του, και ν' αγιάσει την γη με τις χάρες και τις δωρεές του. Γύρω απ' τον Ίησού δέν είναι μονάχα οί έντεκα μαθηταί του. Είναι και πολλοί άλλοι, γυναίκες κι άντρες που ναι πιστοί ακόλουθοί του και προσφιλείς μαθηταί του. Όλους αυτούς τους παίρνει και συζητώντας και νουθετώντας και υπόσχοντάς τους πώς θα τους στείλω τον Παράκλητο, τους φέρνει μέχρι την Βηθανία. Το μέρος που τόσο αγάπησε και τον αγάπησε. Κι ένω σηκώνει τ' άχρια του και τους εύλογεί όλους, άξαφνα «διδέσθη έπ' αυτών και άνεφέρετο εις τον ουρανόν».

Μιά φωτεινή νεφέλη τον κουκλώνει και τον παίρνει κοντά της. Όλοι κυττάνε θαμπωμένοι. Άνεβαίνει, άνεβαίνει, τ' ό φωτεινό νεφέλωμα και μαζί μ' αυτό κι ό Ίησους. Κι όσο άνεβαίνει τόσο μικραίνει, μέχρι που σβύνεται στο άπειρο. Τί έξαισιο θέαμα; Τί θαυμαστή πραγματικότητα; Ο Ίησους Άνελήφθη! Ήταν καιρός πια ν' επανέλθω εκεί απ' όπου ξεκίνησε! Ήταν πια καιρός ν' ξαναγυρίσω στα δεξιά του Πατέρα του! Καιρός ν' έπιστρέψω στο θρόνο του! Ζωντανός ό χωρισμός! Φεύγουνε ό

☛ Συνέχεια στή 4η σελίδα

ΖΗΜΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω την έκθεση που συνέταξε ΑΦΙΛΟ-ΚΕΡΑΩΣ ο αρχιτέκτονας κ. Νικόλαος Ρέγκος, για τις ζημιές που παρουσιάζει η Εκκλησία του χωριού μας. Την έκθεση αυτή το Δ.Σ. την υπέβαλε στην αρμόδια Υπηρεσία του Υπουργείου Πολιτισμού στα Ιωάννινα και αναμένουμε σύντομα αρμόδιος υπάλληλος να επισκεφθεί το χωριό μας για να εισηγηθεί στην Υπηρεσία του τις απαραίτητες ενέργειες.

Το Δ.Σ. ευχαριστεί τον κ. Νίκο Ρέγκο για τις υπηρεσίες που έχει προσφέρει μέχρι σήμερα στο Σύλλογο και στο χωριό μας και είμαστε σίγουροι πως και στο μέλλον θα μας βοηθήσει σε θέματα της αρμοδιότητάς του.

ΕΚΘΕΣΗ ΖΗΜΙΩΝ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Την 28η Οκτωβρίου του 1986, θρέθηκα προσκεκλημένος φίλου μου, στο ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ.

Κατά την διάρκεια του εκκλησιασμού παρατήρησα ότι το κτίσμα του ναού είχε εμφανή ρήγματα, που μπορούν να τον χαρακτηρίσουν ως επικίνδυνο για την ασφάλεια των εκκλησιαζομένων.

Μετά τον εκκλησιασμό, είπα στον εφημέριο ΙΩΑΝΝΗ ΣΑΛΤΟ τους φόβους μου και μαζί του όπως και με τον πρόεδρο της Κοινότητας και άλλα άτομα, έκανα μια αυτοψία, τόσο του κτίσματος όσο και του περιβάλλοντος χώρου.

Κατά την ανωτέρω αυτοψία, παρατήρησα ότι το κτίσμα φέρει εγκαύματα ρωγμή στα 2)3 περίπου του μήκους του, πλάτους περίπου 2 εκατοστών, η οποία συνεχίζεται και στο δάπεδό του, καθώς επίσης και εκτεταμένη του ναού, στον περιβάλλοντα αυτόν χώρο.

Η ρωγμή αυτή προέρχεται από αργή κατολίσθηση του οπισθίου τμήματος του περιβάλλοντος χώρου λόγω της ανισοσταθμίας του και της σαθρότητας του εδάφους.

Το οπίσθιο τμήμα του περιβάλλοντα χώρου του ναού έχει υψομετρική δια-

φορά από το γειτονικό κτίσμα περίπου 3 μ. και συγκρατείται από πετρώτοιχο (ξεροληθιά). Η έδραση του τοίχου είναι επισφαλής διότι το έδαφος στο οποίο στηρίζεται είναι έντονα κατωφερικό και σαθρό, το ότι δεν έχει δε, ήδη υποχωρήσει, συμπαρασύροντας το ναό στην κατάρρευση, οφείλεται σε δύο ογκώλους που τον συγκρατούν.

Μετά από συζητήσεις με συνεργάτες μου πολιτικούς μηχανικούς, καταλήξαμε στο συμπέρασμα, ότι για να αποφευχθούν δυσάρεστες συνέπειες, θα πρέπει το ταχύτερο δυνατό, να γίνουν εργασίες σταθεροποίησης του εδάφους όπως αντικατάσταση του τοίχου από ξεροληθιά με τοίχο αντιστήριξης από Μπετόν Αρμέ. Ο τοίχος αυτός αντιστήριξης, λόγω μη ικανοποιητικού εδάφους έδρασης, θα πρέπει να οπλισθεί σαν πρόβολος και να συγκρατηθεί από δοκούς που θα εδραστούν σε υγιές έδαφος. Η όλη αυτή κατασκευή απαιτεί ειδικευμένο προσωπικό, και μηχανικό εξοπλισμό. Για τους λόγους αυτούς, η δαπάνη θα είναι αρκετά σημαντική ώστε να μπορεί να καλυφθεί από τα πενιχρά έσοδα της ενο-

☛ Συνέχεια στή 3η σελίδα

Δρόμοι της ορεινής Ρούμελης

Η ορεινή Ρούμελη είναι ο τόπος που ο Θεός ό,τι πέτρες και κοτρώνια είχε, τα έριχνε σ' αυτή την περιοχή. Κάθε περαστικός εύκολα και δικαιολογημένα θα μπορούσε να αναρωτηθεί για το πώς θρέθηκαν οι άνθρωποι εκεί πίσω και μέσα στα άγρια βουνά της.

Ακόμα και μεις λέμε γιατί οι πρόγονοί μας να μαζευτούν εκεί πάνω.

Η απάντηση, βέβαια, είναι αυτονόητη, γιατί όπως είναι γνωστό οι άνθρωποι στα χρόνια της μαύρης και μακρόχρονης σιλαδιάς, από όλες τις φυλές που πέρασαν από δω, για να γλυτώσουν αυτοί και οί φαμελιές τους, και να μην γεμίσουν τα σιλαδοπάζαρα, αναγκάζονταν να καταφύγουν στις ορεινές περιοχές που ο έχθρος δύσκολα θα μπορούσε να τους φτάσει.

Έτσι παρά τη θέλησή τους θρέθηκαν σ' αυτά τα άγρια και αποξενωμένα μέρη. Για να ζήσουν ήταν αναγκασμένοι να ξενοδολεύουν στον κάμπο και να κυβαλάνε στην πλάτη φορτωμένοι τη σοδειά τους, να ταΐσουν τα παιδιά τους, τις οικογένειές τους. Όμως ο κύσμος άλλαξε, η ζωή καλύτερεψε, τα αυτοκίνητα πλήθυναν σε σημείο μάλιστα που να μην χωράνε στις μεγάλοπόλεις. Ο άνθρωπος πήγε στο φεγγάρι, κάνει περίπατο στον κενό χώρο από τη γη, από την Ευρώπη πάει στην Αμερική, στην Ασία σε λίγες μόνο ώρες ενώ πρώτα ήθελε μήνες.

Οι άνθρωποι που ζουν εκεί πάνω έχουν το δικαίωμα να έχουν ένα δρόμο, κεντρικό ασφαλτόδρομο, για να μπορούν να πάνε στα χωριά τους και το σπουδαιότερο για αυτούς που μένουν ακόμα εκεί πάνω αποξενωμένοι από την πολιτεία να μπορούν να πάνε στο Νοσοκομείο αν χρειαστεί και να μην πεθάνουν στο δρόμο —σαν το σκυλί στο αμπέλι— που λένε.

Έχουμε διαβάσει πολλές φορές πως η περιοχή αυτή είναι προβληματική. Η εγκατάλειψη από την πολιτεία την έκανε προβληματική. Εμείς επιμένουμε πως είναι προνομιούχος.

Είναι προνομιούχος γιατί ο Θεός, εκτός από τις άφθονες πέτρες που έριξε, φύτεψε και όλων των ειδών τα δένδρα, πολλά δένδρα από απέραντους ελαιιάδες, καστανόλογγους, δενδριάδες και άλλα πολλά. Ανάμεσα στα δένδρα άφθονα νερά, κρύα και καταγάραρα σαν κρύσταλλο που κυλάνε στα αμέτρητα ρεματάκια με ορμή δημιουργώντας σε πολλά μέρη μικροκαταρράκτες συνθέτοντας μελωδίες μαζί με τα κελαηδίσματα από τα χιλιάδες πουλιά. Όλα αυτά, που η φύση με τόσο επιμέλεια και αρμονία δημιούργησε, δεν υπάρχουν άν-

☛ Συνέχεια στή 4η σελίδα

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Στις 24 Μαΐου 1987 πραγματοποιήθηκε η εκδρομή του Συλλόγου μας στον Ελαιώνα Αιγίου. Η συμμετοχή ήταν αρκετά ικανοποιητική, αφού συμπληρώθηκαν τρία πόλμαν. Αυτή τη φορά σταθήκαμε τυχεροί. Ούτε ραδιενέργεια, ούτε βροχή.

Υπήρχε, όμως, κάτι ακόμα διαφορετικό. Η φετεινή τοποθεσία ήταν παραθαλάσσια.

Ο αρκετός αέρας που φυσούσε στην περιοχή, είχε και τ' αλνεκτικημάτά του. Άνάρκασε όλους τους χωριανούς μας να συγκεντρωθούν,

να φάνε, να συζητήσουν και να θυμηθούν το χωριό μας όλοι μαζί, σ' ένα περιορισμένο χώρο. Εύκολα στήθηκε και το τραγούδι.

Κάτι ακόμα ευχάριστο, αλλά όχι καινούργιο, ήταν η προσέλευση πολλών συγγωριανών μας από την Πάτρα, το Αργείο, τη Ναύπακτο, τον Πόργο και το Μεσολόγρι.

Η φετεινή τοποθεσία δοθήθηκε στην ακόμα μεγαλύτερη προσέλευση. Η χαρά μας και η δική τους, πιστεύουμε, ήταν μεγάλη.

Οι ευχάριστες ώρες, όμως, κυλούν γρήγορα. Έτσι νωρίς το απόγευμα και μετά από θερμούς αποχαιρετισμούς κι εσχές για καλή αντίμωση το καλοκαίρι στο Νεχόρι, πήραμε όλοι το δρόμο της επιστροφής.

Κατά την επιστροφή, έγινε μια σύντομη στάση για προσκένημα στην Παναγία την Τροπητή και το ταξίδι συνεχίστηκε μέχρι την Αθήνα.

Και τον χρόνον περισσότεροι!

Η ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Ο Νικήτας κάθισε βαριεστημένα στην πολυθρόνα μπροστά στην τηλεόραση για να ακούσει τις ειδήσεις των εννιά. Είδε 5-6 διαφημίσεις —οι δυο του άρεσαν. Η μία ήταν για αντιγηλαικά και η άλλη κάτι με εξωγήινους. Μετά βγήκε το σήμα των ειδήσεων, εμφανίστηκε η παρουσιάστρια και άρχισε: «Καλησπέρα σας, σαν να μην ξφτανε ο έμφύλιος σπαταλήμας που έχει εμφανίσει το κράτος του Λάδου, τώρα το δύστυχο αυτό κράτος υπέστη εισβολή στρατευμάτων του κράτους του Στράλι. Παράλληλα και οι άλλες γειτονικές χώρες απειλούν κι αυτές εισβολή ή καθεμιά για ξεχωριστό και δικό της λόγο. Η όλη υπόθεση, όπως μας πληροφορούν τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, ξφτασε στον Ο.Η.Ε., αλλά ο Διεθνής Οργανισμός δεν φαίνεται να μπορεί να προσφέρει τίποτε το ουσιαστικό στο κράτος του Λάδου». Συγχρόνως η τηλεόραση έδειχνε σκηνές φρίκης με κορμιά μισοκαμένα και κτίρια έρειπώμενα. Είχονες τρομακτικές που κάνουν τον άνθρωπο να τρομάζει, να όργιζεται, να φοβάται και να συλλογάζεται.

Στην συνέχεια το δελτίο κύλησε με ειδήσεις ρουτίνας, πολιτιστικές δραστηριότητες, έργα της τοπικής αυτοδιοίκησης, άστυ νομικά νέα —κάποιοι άρπαξε μια τσάντα από μια γυναίκα. Σε κάποιο ρεπορτάζ για τα όφελγη από τη χρήση φυσικού αερίου, αντί για πετρέλαιο, τον πήρε ο ύπνος. Ήταν αλήθεια πολύ κουρασμένος. Στην αρχή μισοκοιμή-

μένος άκουγε και καταλάβαινε ακόμα τα λόγια του ρεπορτάζ. Σιγά-σιγά απομακρύνθηκε από αυτά που άκουγε και τότε του ήρθαν στο νου άλλα πράγματα, που όμως τα ζούσε ολοκάθαρα:

Ήταν, λέει, άλλη εποχή μακρινή και διαφορετική. Κι ήταν τρία κράτη γειτονικά. Το κράτος των Άσφών, το κράτος των Φωσγένων και το κράτος των Άζινων. Τα δύο πρώτα κράτη βρισκόντουσαν σε φοβερή διαμάχη μεταξύ τους. Απειλούσαν με άφανισμό το ένα το άλλο. Το τρίτο —των Άζινων— βρισκόταν ανάμεσά τους, χωρίς να έχει διαφορές με τα άλλα, αλλά κινδύνευε να πληρώσει αυτό τη διαμάχη των άλλων.

Οι διαφορές ανάμεσα στα δύο πρώτα κράτη δεν ήταν πολύ μεγάλες. Με καλή θέληση κι από τα δύο θα μπορούσαν να λυθούν, χωρίς ζημιές και ταπεινώσεις και βέβαια χωρίς πόλεμο. Όμως οι άρχοντες τους δεν είχαν διάθεση να συζητήσουν κι ούτε να κάνουν υποχωρήσεις. Και τουτό από έγωισμό και από το φόβο μη κατηγορηθούν από τους λαούς τους. Κι έτσι δεν γινόταν καμιά προσπάθεια για συνδιαλλαγή.

Ο στρατός των Άσφών ήταν καλά εξοπλισμένος, είχε άσπίδες, δόρατα, τόξα και ξίφη. Το σπουδαιότερο, ήταν καλά γυμνασμένος και εκπαιδευμένος όχι μόνο στη στρατιωτική τέχνη αλλά και στα γράμματα.

Ο στρατός των Φωσγένων, παρόλο που ήταν περισσότερος σε αριθμό, δεν ήταν ούτε εξοπλισμένος τόσο καλά, ούτε εκπαιδευμένος. Ήταν όμως φανατισμένος θρησκευτικά. Κι έτσι τους άγγιζε εκεί ήταν το ευαίσθητό τους σημείο.

Έτσι οι μόν με την υπεροχή τους στη στρατιωτική τέχνη και οι άλλοι με το θρησκευτικό φανατισμό ήταν έτοιμοι για πόλεμο ακόμα και για αίτια μικρή. Όπως ένα μικρό κομμάτι γής που καθένας τό λέγε δικό του και που ήταν σίγουρο ότι ούτε θα πρόσθετε τίποτα σε όποιον το έπαιρνε, ούτε θα αφαιρούσε σ' όποιον το έκανε, μπορούσε να είναι η αίτια του πολέμου.

Οι κάτοικοι του κράτους των Άζινων ήταν φιλήσυχοι οι ασχολίες τους ήταν ή καλλιέργεια της γής, μιάς γής πράγματι ευλογημένης, και οι χαρές της ζωής. Άγαπούσαν τα γράμματα, τις τέχνες και τη διασκέδαση. Ζούσαν όμως με την αδεσποσύνη και το άγχος του πολέμου εξαιτίας των γειτόνων τους. Αν αυτοί έκαναν πόλεμο, σίγουρα θα τους έπαιρνε ή μπόρα και ή καταστροφή. Δεν ήξεραν τί να κάνουν. Είχαν λίγο στρατό. Αν χρειαζόταν για την πατρίδα τους θα πολεμούσαν, αλλά ήταν λαός που δεν ήθελε πόλεμο. Τα πράγματα μέρα με τη μέρα χειροτέρευαν. Τα μηνύματα ήταν άσχημα. Μηνύματα για στρατιωτικές ασκήσεις και γυμνάσια. Γενικά και στα δύο στρατόπεδα επικρατούσε ατμόσφαιρα πολεμικής ετοιμσίας. Ποιός να σταματήσει τους δύο αντιμαχόμενους; Ποιός να τους δείξει ότι ίσως υπάρχει κι άλλος δρόμος εκτός από τον πόλεμο;

Οι άρχοντες των φιλήσυχων Άζινων μπροστά στην κατάσταση αυτή διερωτήθηκαν τί να κάνουν, πώς να δράσουν για να προλάβουν το κακό και αποφάσισαν να καλέσουν τους άρχοντες των δύο αντίπαλων κρατών για συνεννοήσεις. Για να αποφύγουν με κάθε μέσο τον πόλεμο. Ένα πόλεμο που ποτέ, μα ποτέ, δεν μπορούσε να λύσει ζητήματα και διαφορές.

Σε τέτοιους πολέμους μόνο ζημιωμένοι υπάρχουν. Ποτέ κερδισμένοι. Ποιός όμως να τ' άκούσει αυτά. Και καθώς οι φιλήσυχοι Άζινοι φέρναν στο νου τους όλα αυτά, τους έπιανε φόβος και πανικός. Με τί μέσο να ηρεμήσουν τους πολεμοχαρείς. Πώς να τους πείσουν ότι ο πόλεμος μοιάζει με μια φυλακισμένη δύναμη, που αν την αφήσεις ελεύθερη δεν μπορείς μετά να την κατευθύνεις, αλλά αυτή σε οδηγεί.

Γιατί έλοι θυμούνται τώρα τις τραγικές μέρες ενός άλλου πολέμου που έγινε ανάμεσα στα δύο κράτη πριν κάμποσα χρόνια. Άκόμα και τα παιδιά που ήταν τότε αγέννητα έχουν τρομάξει από τις περιγραφές των μεγάλων. Ήταν ένας πόλεμος με φοβερές απώλειες, κι από τα δύο μέρη και που στο τέλος δεν είχε νικήτη.

Νικήτης ήταν ο θάνατος και ή συμφορά. Οι λαοί των δύο κρατών αποδεκατίστηκαν, οι καλλιέργειες καταστράφηκαν, τα σπίτια γκρεμίστηκαν, τα κοινά έργα άχρηστεύτηκαν. Άλλά

και το κράτος των Άζινων που βρισκόταν κοντά στον πόλεμο δοκίμασε κι αυτό την καταστροφή και τον όλεθρο. Για ένα διάστημα νικούσαν οι Άσφοι και για ένα άλλο οι Φωσγόνοι. Με μια επίθεση προχωρούσαν οι μόν και με αντεπίθεση οι δέ. Έτσι με το πήγαινε-έλα οι απώλειες ήταν μεγάλες και οι ζημιές ανυπολόγιστες. Και κοντά στη μανία καταστροφής των ανθρώπων ήρθε να αποτελειώσει, όσους έμειναν ζωντανοί, μια επιδημία άγνωστη μέχρι τότε αλλά τρομερή. Οι άνθρωποι και στο μέτωπο και στην πόλη τους πάθαιναν διάρροια μέχρι που έλιωναν, κι αυτό γινόταν δυστυχώς πολύ γρήγορα. Έκείνη ή επιδημία που έπιασε και τους δύο εμπόλεμους ίσως ήταν και ή άφορμή να σταματήσει το κακό. Και τουτό γιατί κάποιος ιερέας είπε, ότι ήταν τιμωρία του Θεού, γιατί οι αντίπαλοι βεβήλωσαν το ιερό και το θωμό του Θεού και γιατί οι δικοί τους δεν πρόλαβαν το κακό. Γι' αυτό τιμωρήθηκαν και οι δύο.

Αυτό στάθηκε άφορμή να συνέλθουν λίγο οι άρχοντες των δύο κρατών και να αναζητήσουν λύση με την παύση του πολέμου.

Πέρασαν αρκετά χρόνια όσο να συνέλθουν. Και τώρα που συνηλθαν και που άρχισαν πάλι να προκόβουν, φαίνεται να ξεχάστηκαν εκείνες οι φρικαλεότητες. Γιατί αν τις θυμόντουσαν κάπου-κάπου έστον, θα έπρεπε να τους πιάνει δέος. Όμως παρόλα αυτά, να το πάλι έτοιμοι να κατασπαράξουν ο ένας τον άλλον.

Για να γλιτώσουν από ένα νέο άφανισμό, προσπάθησαν για συνάντηση των αντιπάλων οι Άζινοι.

Έτσι έστειλαν κήρυκες και στα δύο μέρη, έγιναν πολλές ανταλλαγές μηνυμάτων και πολυήμερες συνεννοήσεις και τελικά αποφάσισαν να συναντηθούν οι άρχοντες των τριών κρατών για να βρουν μια λύση.

Οι άρχοντες των Άζινων πίστευαν ότι μια συνάντηση προσωπική θα μπορούσε να βγάλει κάπου. Πίστευαν στο διάλογο, που όταν γίνεται καλόπιστα μπορεί να κάνει θαύματα.

Έβλεπαν τους έαυτούς τους σαν μεσολαβητές, σαν τους μόνους που μπορούσαν να πείσουν και τους δύο αντιμαχόμενους να συναντηθούν και να συζητήσουν.

Η συνάντηση των τριών έγινε και από την αρχή φάνηκε ότι οι διαφορές των δύο ήταν άγεφύρωτες. Ο καθένας είχε τα επιχειρήματα και τις απόψεις του. Ο ένας έλεγε ότι ο λαός τον πιέζει να μην υποχωρήσει, ενώ ο άλλος ότι ο Θεός με σημάδια τους έδειξε να μην υποχωρήσουν. Μπροστά στο αδιέξοδο αυτό ο άρχοντας των Άζινων έκανε μια πρόταση, παίζοντας το τελευταίο του χαρτί. Είπε να ζητήσουν ξεκάθαρα να μάθουν ποιά είναι ή θέληση του Θεού. Κι αυτό μπορούσε να γίνει αν ζητούσαν χρησμό από το Μαντείο από μέρους και των τριών κρατών. Ήταν αλήθεια ότι έλοι έκτιμούν και σέβονταν το Μαντείο και ο χρησμός ήταν σεβαστός. Κι έτσι ή πρόταση έγινε δεκτή με άνακούφηση και προσδοκία. Άκόμα ήταν απaráδρατη συνήθεια να μην κάνουν καμιά

ένέργεια, όσο να έρχόταν ο χρησμός.

Το κύρος του Μαντείου ήταν μεγάλο και κανείς δεν άμφισβητούσε ότι ο χρησμός ήταν κατευθείαν ή θέληση του Θεού, που έρχόταν με το στόμα της Πυθίας.

Όλοι συμφώνησαν ότι θα πράξουν ότι πεί ο χρησμός, που ο καθένας πίστευε ότι θα ήταν σύμφωνος προς το δίκιο της πλευράς του.

Άλλωστε ή απείθεια στο χρησμό θεωρούνταν μεγάλη ασέβεια. Κι έτσι ήταν σίγουρο ότι τα πράγματα θα έμεναν ήσυχια για λίγο τουλάχιστο διάστημα.

Ύστερα από πολλές συζητήσεις αποφάσισαν να στείλουν τον Αρίμανθο, άνδρα του κράτους των Άζινων, συνετό, που έλοι τον έμπιστευονταν. Ο Αρίμανθος ξεκίνησε για να μεταφέρει το έρώτημα από τα τρία κράτη στην Πυθία. Το ταξίδι ήταν δύσκολο, μακρινό και κουραστικό.

Περπατούσε μέρα και νύχτα χωρίς σταματημό, χωρίς καθυστέρηση. Απόφυγε τις συναντήσεις και τις παρές στο δρόμο. Ήταν έλος δοσμένος στο μήνυμα που κουδάλγαζε. Δεν ήταν και μικρό πράγμα. Το μήνυμα ήταν για το Θεό και ζητούσε μια τόσο σημαντική απάντηση. Ένωθε μεγάλη ευθύνη. Από τη δική του αποστολή ήταν κρεμασμένη ή τύχη τόσων ανθρώπων. Αυτός έπρεπε να κάνει το καθήκον του σωστά, τίμια, γρήγορα. Τη λύση, βέβαια, θα την έδινε ο χρησμός.

Ο δρόμος ήταν μακρύς, αλλά σιγά-σιγά κάλυπτε, κι ο Αρίμανθος έλο πλησίαζε, ώπου κατόπιν και εξαντλημένος, αλλά ευτυχής, ξφτασε στο Μαντείο.

Έκει τον υποδέχτηκαν οι υπηρέτες στην αρχή και οι ιερείς στη συνέχεια. Αυτοί πήραν και τα δώρα που έστειλαν για το Μαντείο οι άρχοντες. Κατόπιν του ζήτησαν να τους πεί ποιά είναι το πρόβλημα για να το δώσουν στην Πυθία. Αυτός τους είπε ότι οι άρχοντες των Φωσγένων, των Άσφών και των Άζινων ρωτούν αν πρέπει να κάνουν πόλεμο τα δύο πρώτα κράτη για να λύσουν τις διαφορές τους, ή τί άλλο να κάνουν. Είχε ακούσει ότι ή Πυθία άργοόσε πολύ να δώσει το χρησμό. Όσο να έρθει ή απάντηση του Θεού περνούσε πολύς χρόνος. Αυτό ήταν το συνηθισμένο. Λέγαν πώς κάποτε χρειάστηκαν να περιμένουν δέκα μέρες, όσο να δώσει ή Πυθία απάντηση. Με όλα αυτά ο Αρίμανθος ήταν προετοιμασμένος να περιμένει όσο χρειασθεί. Με έκπληξη άκουσε όμως τον πρώτο ιερέα να του λέει ότι σύντομα ή Πυθία θα έδινε τη θέληση του Θεού και τουτό, γιατί το πρόβλημα δεν ήταν πολύ δύσκολο για να λυθεί.

Παραξενεύτηκε λίγο. Όλοι το πρόβλημα το είχαν για πολύ σοβαρό, ή καλύτερα, το είχαν ζήτημα ζωής και θανάτου, ενώ αυτοί τό λέγαν όχι πολύ δύσκολο. Πάντως, ούτε για μια στιγμή δεν άμφισβήτησε αυτά που άκουγε.

Έγινε απόλυτη σιγή. Όλα είχαν σωπάσει, ακόμα και οι άνάσες δεν άκούγόταν για να άκουστεί μόνο ή θέληση του Θεού. Αθόρυβα, αλλά ολοκάθα-

Συνέχεια στη 4η σελίδα

Κοινωνικά

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

- Η Ελένη Μπάρλα (το γένος Φούρλα) και ο Γεώργιος Λύρος αρρεβωνιάστηκαν.
- Η Καλλιόπη Κωνστ. Λειβαδίτη και ο Ιωάννης Σπύρου έδωσαν αμοιβαία υπόσχεση γάμου.

Τους ευχόμαστε Καλά Στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

- Στην Αθήνα παντρεύτηκαν η Χαίδω Κωνστ. Μάλλιου και ο Γεράσιμος Δενδρινός.
 - Στη Λαμία παντρεύτηκαν ο Αριστείδης Ιωάν. Πανάγος με τη Γλυκερία Νικ. Καλαθά.
- Τους ευχόμαστε να ζήσουν ευτυχισμένοι.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Κική Κωνστ. Φούρλα, το γένος Παντ. Παπαχρήστου, γεννήσε κοριτσάκι.
- Ευχόμαστε να τους ζήσει.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Στην Αθήνα ο κ. Κωνστ. Ασημακόπουλος βάπτισε το κοριτσάκι της κ. Μαγδαληνής Πλατάκου (το γένος Χρ. Αλπογιάννη) και το ονόμασε Ελένη.
 - Στην Αθήνα ο κ. Σταύρος Γαβριήλ βάπτισε το αγοράκι του κ. Αποστόλη Τσιτσιμπέλη και το ονόμασε Ιωάννη.
- Στους γονείς ευχόμαστε να

τους ζήσει και στον ανάδοχο πάντα αξίος.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα ο Σπύρος Ασωνίτης (σύζυγος Ηρώς Κων. Σγάγια).
 - Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα ο Αλέξανδρος Κοτίνης.
- Στους συγγενείς ευχόμαστε θερμά συλλυπητήρια.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Η κ. Άννα Αλ. Κοτίνη πρόσφερε στο Σύλλογό μας, σε μνήμη του συζύγου της το ποσό των 10.000 δρχ.

ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ

Ο Γιάννης Χρ. Αλπογιάννης ξεκίνησε από τα Δημόσια και ανέθηκε στην κορφή του Καρφοπεταλιά. Το πως κατέβηκε καλύτερα να μη το μάθετε. Τον ευχόμαστε να καταλάβει και άλλες θονοκορφές.

★ ★ ★

Ο κ. Κων/νος Αλ. Φλώρος, παραιτήθηκε από μέλος του Δ.Σ. για προσωπικούς λόγους.

Το Δ.Σ., με βάση το Καταστατικό, προέβη στη συμπλήρωση της σύνθεσής του με το δεύτερο αναπληρωματικό μέλος, την κ. Μάνθα Αθανασοπούλου — Μέριμνα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΟ ΝΕΟΧΩΡΙ

☞ Συνέχεια από το προηγούμενο.

5. Κίνδυνος από φθιώτιδα. Δράση Νεοχωριτών αγωνιστών.

Τον Ιανουάριο 1822 επέδραμε ως του Καρπενησιού τα μέρη ο Μαχμούτ πασάς Δράμαλης. Αναφέρει η Γερουσία της Δυτ. Χέρσου Ελλάδος, από Βραχώρι 11. 1.1822, προς τον Πρόεδρο του Έκτελεστικού: «Από τας αρχάς του τρέχοντος έμβηκαν 1.800 έχθροι εις το Καρπενήσι... εις πόσιν ταραχήν και φόβον μάς έρριψεν ή θία του έχθρου... να εύρωμεν τὰ μέσα να βασταχθώμεν έτι μικρόν... έως να μάς φθάση ή έλπιζομένη βοήθεια...». (Α.Μ. 1, 115-116. Και Άρχ. Άγων. φακ. Ιωάν. Βελώτα).

Οί Γιολντασαίοι, ο Σαφάκας κι άλλοι άπωθούν τους Τούρκους προς τη φθιώτιδα και ο κίνδυνος παρέρχεται (Α.Ε.Π., 1, 243).

Άπρίλιο και Μάιο 1822 οί Γιολντασαίοι, ο Σαφάκας, ο Φαρμάκης και οί Άνατολικοελλαδίτες καπεταναίοι συγκρούονται με τα στρατεύματα του Δράμαλη στο Πατρατζίκι (= Νέα Πάτρα, Ύπάτη). Συγκρούσεις άπαναπανωτές με έναλλασσόμενες νίκες και ήττες. (Α.Ε.Π. 1, 211-212. Και Ναυπ. Μελ. 2, 74-75. Επίσης Μακρ. Άπομν. 69-72).

Στις μάχες της Ύπάτης έδρασαν και Νεχωρίτες. Ύπό τον Βασίλη Μπουσγο (τόν διάδοχο του Διάκου) οί:

1) Κουβελάς Νικόλαος, «εις την Ύπάτην κατά του Δράμαλη».

2) Μπέλλος Παναγιώτης, «εις Πατρατζίκι».

Και υπό τον Γιαννάκη Γιολντάση οί:

3) Κατσαούνης Δημήτριος (ο Λαζοδήμος).

4) Κατσαούνης Χρήστος.

5) Χολέβας Ιωάννης, «εις Ύπάτην κατά διαφόρων Τούρκων».

Και ο μέν Δράμαλης προχώρησε προς Βοιωτία - Αττική - Πελοπόννησο (όπου θα πάθει τη νίλα του στα Δερβενάκια, 26 Ιουλίου 1822), άλλ' ο φόβος από τη μεριά της φθιώτιδας δεν εξέλιπε. Έκεί κινείται και δρᾷ ο Κιοσέ Μεχμέτ πασάς και όπου είναι περιμένεται να κατεβεί και ο Χουρσίτ πασάς. (Α.Ε.Π., 1, 214). Λοιπόν το «σύνορο» δηλαδή ή κορυφογραμμή: Βελούχι - Κοκκάλια - Σαράνταινα - Βαρδούσι με τὰ «περάσματα»: Καγκέλια Βελουχιού - Άγιοι Άπόστολοι Μαυρίλου - Ράχη - Άγκάθι - Βλαχιώτη μνήμα - Ταμπούρια Πορτοκάλη, έπρεπε να φυλάγεται καλά. Ο Πρόεδρος Μαυροκορδάτος (από το Μεσολόγγι, όπου προετοιμάζει έκστρατεία προς την Ήπειρο) με άλλεπάλληλα γράμματά του έφιστά την προσοχή και επιμένει «να δυναμώσουν τὰ πόστα»

Γράφει, 16.6.1822, προς τους Γιολντάση και Άραπο-

γιάννη: «Να τρέξουν... να πιάσουν τὰ μέρη του Καρπενησιού, όθεν ο έχθρος φοβερίζει να διαβή». (Α.Μ., 2, 103). Ξαναγράφει, 19.6. 1822, προς το Γιολντάση: «ότι προβλέπων τον κίνδυνον των μερών του από την έπιδρομήν των έχθρων, έγραψα των Σοβολακιώτων (περιφέρειας Άγίου Βλασίου) και άλλων να προλάβουν με τὰ όπλα εις ένδυνάμωσιν των αναγκαίων τοποθεσιών και ότι γράφεται και προς τους Κραβαρίτας και Άποκουρίτας. Αυτός δε να ενεργήση, καθώς πάντοτε, διά την στρατολογίαν και να ένδυναμώση τὰ μέρη του» (Α.Μ. 2, 107). Γράφει, 22.6.1822, προς τον Καραϊσκάκη στ' Άγραφα: «να σταθί ακλόνητος εις τον τόπον του, έως να σταλθώσι δυνάμεις» (Α.Μ., 2, 110). Γράφει, 26.6.1822, προς τον Κανναδό: «να είναι εις ευταξίαν οί συμπατριώται του και να εξέλθουν εις τον πόλεμον» (Α.Μ., 2, 120). Γράφει, 27.6.1822, προς το Σιαδήμα: «Να μην κάθεται άργός εις Άπόκουρον, αλλά... με περισσοτέρους από τετρακοσίους να καταφθάση όπου είναι χρεία, διότι ο Χουρσίτ έφθασεν εις Λιανοκλάδι». (Α.Μ. 2, 122). Γράφει, 28.6.1822, προς το Σαφάκα: «Να τρέξη με όσον έχει στρατευμα εις το μέρος του Καρπενησιού, διά να έμποδίση την εκείθεν έφόρμησιν του έχθρου». (Α.Μ. 2, 126). Γράφει, 29.6.1822, «προς τους γενναίους μπουλουκτσήδες τους εύρισκομένους εις τὰ περίξ θουνά της Δυτικής Ελλάδος... να ένωθούν και να υπάγουν... όπου χρειασθί να ένδυναμώσουν τον τόπον των κατά της του έχθρου έφορμήσεως» (Α.Μ., 2, 128). Ξαναγράφει, 3.7.1822, προς το Γιολντάση: «...να ακολουθήση ένδυναμώνοντας εκείνα τὰ μέρη, εκδιάζοντας τον κόσμον με γλυκύτητα και βίαν (=με το καλό και με τ' άγριο), προσέχων πάντοτε εις κάθε έχθρικών κίνημα» (Α.Μ. 2, 138).

Η άνησυχία που κατείχε τότε τους Κραβαρίτες, αλλά και ή σταθερή απόφασή τους ν' άντισταθούν, διαζωγραφίζεται στ' ακόλουθο γράμμα (άντίγραφό του βρήκα στο Άρχειο Άγωνιστών της Έθνικής Βιβλιοθήκης, άριθ. 9371, και είναι άδημοσίευτο):

(Έξώγραμμα):

Προς τον ευγενέστατον Κον Κωνσταντίνον Ξύδην

Την ευγένειάν σου άδελφικώς άσπαζόμε (θα).

Σε είδοποιούμεν, ότι την ίδίαν στιγμήν ήλθαν γράμματα από τον καπετάνον μας, ο όποιος μάς γράφει ότι ο Χουρσίτ πασάς με όκτώ χιλιάδες άσκέρι ήλθαν εις Λιανοκλάδι και ο σκοπός του, χωρίς άλλο, είναι διά έδωθε και στοχαζόμεθα ότι έχει μίαν όμιλίαν διά να κτυπήση απ' όλα τὰ μέρη, καθώς έβεβαιώθημεν από

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

μερικά γράμματα όπου οί Σαλωνίται έπιασαν του Ίσοφ πασά, όπου έγραφεν εις τὰ καράβια ότι «βαστάτε, έρχεται και ο Χουρσίτ πασάς απ' επάνω» και, χωρίς άλλο, έχει συμφωνηθί να βαρέσουν απ' όλα τὰ μέρη. Διά τουτο και ή αυθεντία σου (=ή άφεντία σου) άνοιξε γράμματα (-γράψε) εις όλα αυτά τὰ χωριά διά να είναι έτοιμοι από αυτοϋ, κάμε χρεία να τὰ πάρης ή αυθεντία σου και να κοπιήσης (=να πᾶς) όθεν είναι χρεία, καθώς και έμεις κινούμεν δι' επάνω και ο Θεός να μάς ένδυναμώση διά να νικήσωμεν και τώρα, έπειδή είναι εκείνη ή ώρα, όπου ή να νικήσωμεν ή να άφανιστούμε και μένομεν.

Ιουνίου 23

Λομποτινά,

Οί άδελφοί σου

Άντώνιος Κανναβός,

Γεωργάκης Κανναβός

Παναγιώτης Σωτηρόπλος.

Το γράμμα του καπετάνου το έστείλαμεν εις Πλάτανον.

(Ο μνημονευόμενος «καπετάνος» είναι ο Σαφάκας, οί υπογεγραμμένοι Κανναβαίοι, θείος και άνιψιός, και Σωτηρόπουλος είναι τὰ «κεφάλια» της Λομποτινάς. Άκόμη «τὰ είχαν καλά», σε λίγον καιρό θα σκοτωθούν συναμεταξύ τους).

Άνήσυχτοι, σχεδόν άπελπισμένοι, γράφουν και οί Έφοροι των Σαλώνων, από Σάλωνα 26.6.1822, προς τον Μινίστρο Έσωτερικών και Πολέμου: «...ο Χουρσίτ πασάς λοιπόν όλαις αυτοϋ δυνάμεσιν ως λέων ωρύομενος όσον οϋπω θέλει όρμήσει καθ' ήμυν... Η περίστασις ήμυν ή παρούσα είναι κρισιμωτάτη ή αναγκαία βοήθεια ήμυν δεν έπιδέχεται άργηταν ούτε μίαν στιγμήν...» (Α.Ε.Π., 1, 424).

(Συνεχίζεται)

ΔΗΜ. ΦΟΥΡΛΑΣ

ΖΗΜΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

☞ Συνέχεια από την σελ. 1

ρίας ή της Κοινότητας. Επιστημαίνω, σαν υπεύθυνος τεχνικός ότι κάθε μέρα καθυστέρησης, μπορεί να είναι μοιραία, για τον μεταβυζαντινό αυτό ναό, των 100 και πλέον ετών, που εξ άλλου είναι και ο μοναδικός του χωριού.

Σημειώνω επίσης ότι οποιαδήποτε εργασία προς την κατεύθυνση αποκατάστασης των ζημιών, θα πρέπει να γίνει στην περίοδο από αρχές ΙΟΥΝΙΟΥ μέχρι τέλος ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, διότι μετά την περίοδο αυτή είναι πολύ δύσκολο να εργασθαι κανείς, λόγω των καιρικών συνθηκών που επικρατούν στην ορεινή αυτή περιοχή.

Αθήνα, 19.5.1987

Με τιμή

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΕΓΓΟΣ

Αρχιτέκτων Μηχανικός

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΛΕΦΤΙΚΑ

«Τὰ δημοτικά τραγούδια μας, τὰ κατηγοροϋν πώς είναι μονότονα και θλιβερά σὰ μοιρολόγια. Άλλ' αυτό ίσια - ίσια πού τούς κατηγοροϋν είναι ή άξία τους. Τραγούδια πού άπηχοϋν τόν καιμό μιάς σκλαβιάς τεσσάρων αιώνων πώς μπορούσαν να μὴν έχονν τόνο θρηνητικό; Άν δέν είχαν θά ήταν ψεύτικα».

ΘΕΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ — ΝΟΒΑΣ
(Ανάλεκτα, σελ. 119 — 120)

☆☆☆

ΤΟΥ ΔΗΜΑΚΗ

Καβάλ' απόψε διάβαινα στο μνήμα του Δημάκη
κι άίχω το Δῆμο να βογγά, να θαρειαναστενάζει.
Κοντοκρατώ το Γρίβα μου, στέκω και τόν ρωτάω:
— Τ' έχεις, Δῆμο μου, και βογγάς και θαρειαναστενάζεις;
Μήν είν' το χοῦμα σου βαρύ κι ή πλάκα σου μεγάλη;
— Δέν είν' το χοῦμα μου βαρύ κι ή πλάκα μου μεγάλη,
δε μ' είδες και με πάτησες άπάνου στο κεφάλι. (δραστό)

☆☆☆

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥ

Σηκώσου άπάνου, Γιάννο μου, και μη θαρειοκοιμάσαι,
θρέχει ο οὐρανός και θρέχεται, χιονίζει, θα κρυγιάσεις,
θα σοῦ βραχιούνε τ' άρματα και τὰ χρυσά τσαπράζια
και τ' άσημένιο το σπαθί...
(Γύρισμα): Άηδόνια και μπιρμπιλία
να μη λαλήσετε,
κοιμάται ο καπετάνιος
και τόν ξυπνήσετε. (δραστό)

☆☆☆

Χορεύουν τὰ κλεφτόπουλα, γλεντάνε τὰ καιμένα,
κι ένα μικρό κλεφτόπουλο δέν παίζει, δέ γελάει,
μόν' τ' άρματα συγκύριζε και το σπαθί τροχάει.
— Ντουφέκι μου περήφανο, σπαθί μου παινεμένο,
πολλές βολές με γλύτωσ' τε κι άκόμ' αυτή την ώρα.
Τ' απόψε είδ' ζνιερο κακό, πικρό, φαρμακωμένο:
Ντουφέκι μ' ήσαν τρίψαλα, σπαθί μου ραγισμένο
κι έσείς μπιστόλια μ' όμορφα κάτου στη γής ριγμένα.
Το λόγο δέν άπόσωσε, το λόγο δέν άποῦειπε,
τρεῖς ντουφεκιές τούς ρίξανε οί Τούρκοι από τη ράχη.
Η μιά τόν πήρε ξώπετσα κι ή γι—άλλη στο ποδάρι
κι ή τρίτη κι ή θανατερή τόν πήρε στο κεφάλι.
(τσάμικο)

Δ. Φ.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ '87

ΕΣΟΔΑ

Οικονομικό υπόλοιπο 1986	351.240
Συνδρομές μελών	50.000
Έκτακτες εισφορές	100.000
Επιχορηγήσεις	200.000
Συνδρομές για το «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»	200.000
Έσοδα από διάφ. εκδηλώσεις	300.000
Συνδρομές από ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ	98.760

ΣΥΝΟΛΟ 1.300.000

=====

ΕΞΟΔΑ

Γενικά έξοδα	30.000
Γραφική ύλη — φωτοτυπίες	10.000
Κατασκευή, μεταφορά, τοποθέτησης διβλ)κης	400.000
Κατασκ., μεταφορά, τοποθ. μαρμαρίνης πλάκας δωρητών Σχολείου	60.000
Χρωματισμός Κοινот. Καταστ.	100.000
Ενίσχυση συγχωριανών	50.000
Τηλεφωνικά (Ο.Τ.Ε.)	15.000
Κατανάλωση ηλεκτρ. ρεύμ. (Δ.Ε.Η.)	15.000
Κατανάλωση νερού (Ε.Υ.Δ.Α.Π.)	3.000
Ταχυδρομικά (προσκήσεις, επιστολές, «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» κ.λπ.	70.000
Εξοπλισμός Αίθουσας Συλλόγου	150.000
Στοιχειοθεσία — χαρτί εκτύπωσης, εκτύπωση «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»	130.000
Ασφάλιστρα Αίθουσας Συλλόγου	10.000
Ενίσχυση Πνευματ. Κέντρου Ρουμελιωτών	5.000
Αγορά λαχείου Π.Κ.Ρ.	2.000
Εκτύπωση Ημερολογίου '88	100.000
Έξοδα μόνωσης Κοινοτικού Τηλεφωνείου	50.000

ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ 1.200.000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟ 100.000

ΣΥΝΟΛΟ 1.300.000

=====

Αγιάτρευτη αδυναμία το να κοιτάς τις περισσότερες φορές το χθες και να νοσταλγείς τα παλιά, που αποτελούν τις πολύτιμες ρίζες. Έτσι και το παρόν αφιέρωμα έρχεται στη θύμησή μας από τη ζωή του παρελθόντος (προπολεμικά, δεκαετίες 1940-50).

Πρόκειται για το ταχυδρομείο, ή καλύτερα για τη μεταφορά του ταχυδρομικού σάκκου στη βουνόσπαρτη περιοχή μας και στο χωριό μας, από τους συμπαθείς πεζούς ταχυδρόμους.

Αξίζει να τους αφιερώσουμε λίγα λόγια.

Να τι ακούσαμε, ή θυμόμαστε για το θέμα αυτό, χωρίς να διεκδικούμε τελειότητα και πλήρη κάλυψή του.

Αρμόδια Κεντρική Ταχυδρομική Υπηρεσία για τα ορεινά χωριά της Βορειοδυτικής Ναυπακτίας ήταν η Ναύπακτο. Ο αυτοκινητόδρομος από Ναύπακτο έφτανε κάποτε μέχρι τα Βελθίτσινα - Περιβόλια. Από κει και πάνω αμαξιτός δρόμος δεν υπήρχε. Από Βελθίτσινα μέχρι Πλάτανο, στον οποίο υπήρχε άλλη Ταχυδρομική Υπηρεσία, η διακίνηση γινόταν με πεζοπόρους ταχυδρόμους.

Από την Υπηρεσία Πλατάνου η μεταφορά του Ταχυδρομείου, δηλαδή του ταχυδρομικού σάκκου, στα χωριά Αγίου Δημητρίου, Καστανιάς, Νεοχωρίου Αράχωβας και Κλεπάς γινόταν επίσης με πεζούς ταχυδρόμους. Αυτοί έπρεπε να διαθέτουν υπευθυνότητα, ευσυνειδησία, συνέπεια, αντοχή στις κακουχίες και υπομονή.

Για την ανάλψη της διακίνησης του ταχυδρομείου προηγείτο προκήρυξη μειοδοτικής δημοπρασίας - διαγωνισμού, στην οποία έπαιρνε μέρος οποιοσδήποτε ήθελε να αναλάβει την αποστολή αυτή, η οποία σημειωτέον ήταν δύσκολη και επίπονη, λόγω κακών καιρικών και εδαφικών συνθηκών.

Επειδή πέραν της αλληλογραφίας υπήρχαν, δέματα ή παραγγελίες, ο ταχυδρόμος αναγκάζετο να χρησιμοποιεί και ζώο (μουλάρι).

Καθήκον του ταχυδρόμου - μειοδότη ήταν να μεταφέρει

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ ΤΩ ΚΑΙΡΩ ΕΚΕΙΝΩ

από τον Πλάτανο στα παραπάνω χωριά το σφραγισμένο με βουλοκέρι σάκκο με την αλληλογραφία και τα τυχόν δέματα και τανάπαλι να μεταφέρει στον Πλάτανο τους σάκκους των χωριών αυτών.

Η μεταφορά του ταχυδρομείου γινόταν 2-3 φορές τη βδομάδα και καμιά φορά για διάφορους λόγους επραγματοποιείτο μιά φορά τη βδομάδα. Η μεταίωση δρομολογίων οφείλετο σε σοβαρές καιρικές συνθήκες, ή σε ασθένεια του ταχυδρόμου.

Το δρομολόγιο που ακολουθούσαν οι πεζοπόροι ταχυδρόμοι προπολεμικά και μέχρι να ανοιχθούν δρόμοι αμαξιτοί, ήταν Πλάτανος, Αγία Σωτήρα, Ξεροβούνι, Λαμπίκα, Χάνι Λιόλιου, Αϊδημήτρης, Νεχώρι, Αράχωβα και κατέληγε στην Κλεπά.

Το δρομολόγιο αυτό δεν ετηρείτο πάντοτε και όταν το Ξεροβούνι ήταν αδιάβατο από χιόνι, χιονοθύελλα, ή ανεμοθύελλα, ο ταχυδρόμος πήγαινε χαμηλά από Περίστα και έφευγε σε κάποιο σημείο του Αγίου Δημητρίου. Επίσης το δρομολόγιο παρεκπίπτει όταν ο Κλεινοβίτης ήταν κατεβασιμένος και το ξύλινο γεφύρι το έπαιρνε το νερό. Επίσης ο ταχυδρόμος δεν ερχότανε στο Νεχώρι, αν έβρισκε κανένα έμπιστο Νεχωρίτη να του δώσει το σάκκο να τον φέρει στον υπεύθυνο του χωριού. Πολλές φορές συναντούσε αγωγιάτες Νεχωρίτες (Λούπα, Καρανδρίκα, Ζαρκαδέους, Φούρλα, Κακατσίδα κ.ά.), στο δρόμο του και στον Αϊδημήτρη τους παρέδιδε το σάκκο, κι αυτός κατευθυνόταν ίσια για Αράχωβα - Κλέπα, για να μη χασομερήσει και να κερδίσει στράτα και χρόνο.

Αρκετές φορές ο ταχυδρόμος άφηνε το σάκκο στο σπίτι του Μιχαήλ Καλαθά (ή ΜιχαλοΝίκου) κι από εκεί κάποιος βρισκότανε και τόφερνε στο χωριό.

Εάν ο ταχυδρόμος έφθανε στο χωριό μας αργά το βρά-

δυ, ή τα μεσάνυχτα, το ταχυδρομείο το άφηνε στον υπεύθυνο ή σε όποιο σπίτι είχε θάρος και τη γνωριμία του, όπως του δασκαλού ή του Πλάκα Γιώργου. Πολλές φορές τα βράδια το ταχυδρομείο το άφηνε σε όποιο μαγαζί ήταν ανοιχτό και συνήθως τελευταίο μαγαζί που κατέβαζε τα ρολά ήταν του Μπάρμπα Γιώργου του Πλάκα.

Η διαδρομή του ταχυδρόμου ήταν δύσκολη, διότι μεσολαβούσε, πεζοπορία από ανηφόρες, κατηφόρες, ραχούλες, δάση, ποτάμια, ρέματα, διάσελα, γκρεμούς και σάρες. Τις κακές εδαφικές συνθήκες χειροτέρευαν οι καιρικές συνθήκες, βροχές, κατεβασιμένα ρέματα, η έλλειψη ξύλινων γεφυριών, οι μπαλωματίδες χιονιού, οι παγωνιές, οι χιονοθύελλες, οι ανεμοθύελλες, ο καύσωνας του καλοκαιριού. Ο ταχυδρόμος ήταν στρατοκόπος όλων των εποχών του χρόνου, δηλαδή του φθινόπωρου, χειμώνα, άνοιξης και καλοκαιριού. Πολλές φορές περπατάγε νύχτα με το φανάρι (λαδοφάνερο κ.λπ.) ή με το φεγγάρι και την πούλια.

Όταν οι ταχυδρόμοι καταλάβαιναν κακοκαιρία έπαιρναν μαζί τους και κανένα βοηθό, ή πήγαιναν παρέα με τους αγωγιάτες. Στα χιόνια είχαν χαθεί πολλοί άνθρωποι, διότι οι ταχυδρόμοι και οι αγωγιάτες άνοιγαν πρώτοι τους χιονισμένους δρόμους.

Ο πεζός ταχυδρόμος της εποχής εκείνης ήταν πραγματικά ήρωας και η αποστολή του ήταν επικίνδυνη και πολύ σημαντική, ενώ η αμοιβή του ήταν δυσανάλογα μικρή.

Ύστερα από τα προαναφερθέντα νομίζω ότι πρέπει να θυμηθούμε ονομαστικά όσους θυμούμαστε, ή θυμούνται οι παλιότεροι. Όσοι ταχυδρόμοι μας διέφυγαν να μας συμπάθανε, διότι δεν ήταν πρόθεσή μας, να τους παραλείψουμε, αλλά απλά δεν τους θυμήθηκε κανένας.

Οι παλιότεροι θυμούνται προπολεμικά ως ταχυδρόμο, τον Παπαδημήτρη (Παπαδημητρίου) από την Αράχωβα. Ο αείμνηστος Παπαδημήτρης πριν γίνει Παπάς ήταν ταχυδρόμος και έζησε 103 χρόνια, δηλαδή υπερέβη ένα αιώνα. Ο Παπαδημήτρης ανήγγειλε τον ερχομό του με την ταχυδρομική τρομπέτα - καραμούζα, από το (ει)κόνισμα του ΑϊΓιώργη στον Πάτω στο χωριό (το κόνισμα βρίσκεται κάτω από τα σπίτια Πετράκη, Κλεινοβίτη, Γιαννάκου). Οι χωριανοί, πατεράδες, παπούδες, μανάδες, θάβες, θειές, αδερφές κ.λπ., άκουγαν την τρομπέτα κι έτρεχαν στην Πλατεία του χωριού μας για να πάρουν την αλληλογραφία που καρτέραγαν. Ο Ναυκάπιος ποιητής Γ. Αθάνας στο έργο του «Τραγούδια των βουνών» αφιερώνει τα ε-ξής στους γραφικούς ταχυ-

δρόμους του καιρού εκείνου: «Του ταχυδρόμου η σάλπιγγα στο μεσοχώρι αχάζει. Τρέχουν οι μαυρογύναικες (πόχουν δικούς στα ξένα, η πάσα μίνια πρόσχαρη το γράμμα της αρπάζει.

.....».

Από την Αράχωβα σε κάποια περίοδο το ταχυδρομείο μετέφερε ο Μ. Μποσινάκος.

Από τον Πλάτανο και την Κλεπά κατάγονταν οι περισσότεροι ταχυδρόμοι.

Από τον Πλάτανο θυμούνται το Σκουφή, τον Καραγιώργο (Παναγιώτικο) και τον Κορδώνη.

Από την Κλεπά ήταν ο Θόδωρος Νταθανέλλος (η Δαθανέλλος), ο γιός του Γιώργου (για τον οποίο λέγεται ότι κουβάλαγε το ταχυδρομείο χωρίς μουλάρι), ο Τσακατάνης και ο Σταΐκος.

Από τον Άγιο Δημήτριο ήταν ο Δ. Κοτσώτας, ο οποίος είχε συνεταιρισθεί με τον Αραχωβίτη Ευθ. Ζάχο, που έπαιρνε από τον Αϊδημήτρη το σάκκο για Αράχωβα - Κλέπα. Υπεύθυνος για το άνοιγμα και το κλείσιμο του ταχυδρομικού σάκκου του Αγίου Δημητρίου ήταν για αρκετά χρόνια ο Μπάρμπα Νίκος Κολέττας (ο γερό Κολέττας).

Νεχωρίτες ταχυδρόμους θυμούνται το Γιώργο Ζαρκαδά (γερο Ζαρκαδούγιωργος) και το γιό του Θανάση. Κατά την περίοδο 1973-74 ταχυδρόμος από Δομνίτσα προς Νεχώρι ήταν ο Νίκος Μαζιάς. Από Καρπενήσι προς Δομνίτσα υπηρέτησε κάποτε ως ταχυδρόμος ο Κ. Σιδεράς, του οποίου η μάνα είναι Νεχωρίτισσα.

Υπεύθυνοι για το ταχυδρομείο στο χωριό μας διέτελεσαν κατά καιρούς ο γιατρός Β. Κολατσώνης (προπολεμικά και μετά), στο ιατρείο - φαρμακείο του οποίου άνοιγε κι έκλεινε για πολλά χρόνια το ταχυδρομείο, ο δάσκαλος Χρ. Παπανικολάου, ο Θανάσης Μάλλιος (ο γνωστός μας Μπλιονάσιος) και τελευταία ο Γιάννης Πανάγος, ο οποίος συγκεντρώνει δύο καθήκοντα τηλεφωνείου και ταχυδρομείου.

Ο Θανάσης Μάλλιος ήταν ένας τύπος του χωριού μας, ο οποίος σχετικά με το Ταχυδρομείο είχε πει πολλά εύθυμα. Ένα απ' αυτά ήταν, όταν τον ρώταγε κάποιος αν είχε γράμμα και δεν είχε του απαντούσε «Έχεις ένα ασκί με τυρί».

Πάντοτε το χωριό μας είχε μεγάλη κίνηση σε αλληλογραφία και δέματα, διότι είχε πάντοτε ξενιτεμένους σε πολλά μέρη της χώρας και του κόσμου.

Το ταχυδρομείο έφερνε χαρές, πίκρες, πόθους, λαχτάρες, καημούς, προσφιλών προσώπων.

Μετά το 1955 στην αλληλογραφία του χωριού μας στα δέματα από Αμερική παρατηρήθηκε υπερβολική κίνηση και ίσως τη μεγαλύτερη από όλα τα χωριά.

Το ταχυδρομείο παρουσία-

ζε μεγάλο ενδιαφέρον, διότι εκτός απ' τα παραπάνω οι ταχυδρόμοι κουβάλαγαν φάρμακα (κινίνο, αντιτυρίνη, όλιο κ.λπ.), συντάξεις, επιταγές και ό,τι άλλες παραγγελίες έπαιρναν.

Η σημερινή εξέλιξη των αυτοκινητόδρομων άλλαξε και το ταχυδρομείο το οποίο έγινε ακοπώτερο, ταχύτερο, πιο ακίνδυνο. Τώρα ο ταχυδρόμος δεν έρχεται μουσκεμένος, ταλαιπωρημένος, διψασμένος κι αποσταμένος. Δεν ξέρουμε τι άλλο μας επιφυλάσσει στο μέλλον η ραγδαία τεχνολογική εξέλιξη και τα COMPUTERS στα μέσα μεταφοράς του Ταχυδρομείου.

ΝΙΚ. ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

«ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ»

Συνέχεια από την σελ. 1

Λοι με μάτια κλαμμένα από χαρά «και επέστρεψαν εις Ίερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης».

Ο Ίησους ήρθε κι έφυγε!.. «Οχι! δεν έφυγε! Είναι στις καρδιές μας! Ήρθε και τις καθάρισε για να λημεριάση μέσα τους. Ήρθε για να μείνει. Άλλωστε γι' αυτό ήρθε. Ω Γλυκύτατε Ναζωραΐε! Μείνον μεθ' ήμων, ότι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Μείνε μαζί μας. Μοναδικὲ διδάσκαλε! γιατί ἡ καρδιά μας ποθεῖ τὴν ἀλήθεια! Μείνε μαζί μας ὡ Ἐσὺ ἀπεραντὴ ἀγάπη γιατί ἡ ψυχὴ μας λαχταράει τὸ θεϊκὸ ἔρωτα, πὺ τὸσο πολὺ στερεΐται! Μείνε κοντὰ μας Μεγάλε Εἰρηνοποιέ γιατί ἡ καρδιά μας νοσταλγεῖ τὴν εἰρήνην! «Μείνον μεθ' ήμων» μέσα στίς καρδιές μας!!! Π. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Η ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Συνέχεια από την σελ. 2

ρα λειτουργούσε ἡ σκέψη καὶ δούετ τοῦ Ἀρίμανθου. Στὰ λίγα δευτερόλεπτα πὺ κράτησε ἡ σιωπὴ, ἡ ἀτιμόσυνη βάραινε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς. Ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου πὺ περιμένει μὴ ἀποφασιστικὴ ἀπάντηση καὶ πίσω τοῦ ἔχει νὰ περιμένουν ἕνα, δύο, τρία χρόνια, τρεῖς λαοὺς. Ἀγωνία θανάτερῃ μὴ καὶ ἡ ἀπάντηση πὺ θὰ ἀκουγόταν ἀμέσως, θὰ σφραγιζε τὴν τύχη καὶ τὴ ζωὴ λαῶν.

Ἡ ἀγωνία τῆς σιωπῆς αὐτῆς διακόπηκε ἀπὸ τὴ βραχνὴ φωνὴ τῆς Πυθίας. Ἦταν φωνὴ πὺ ἔδωγαι ἀπὸ θαθιά, μακριὰ μὲ ἀπόηχο. Ἦταν φωνὴ πὺ ἀντηχοῦσε παράξενα, δυνατὰ, συγκλονιστικά. Κι ἀκούστηκαν τοῦτα τὰ λόγια: «Ἡ λύση εἶναι μία: Φιλία τῶν λαῶν, ἐπιστροφή στὸ πνεῦμα τῶν Δελφῶν».

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Νικήτας δρέθηκε στὴν πολυθρόνα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ ἡ τελευταία φράση ἀντηχοῦσε ἔντονα στὰ αὐτιά του, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει ἀν τὴν ἄκουσε ἀπὸ τὴν Πυθία στὸ ὄνειρο σὺν Ἀρίμανθος τὸ 324 π.Χ. ἢ ἀπὸ τὴν τηλεόραση σὺν Νικήτας τὸ 1982 μ.Χ.

ΠΑΓΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

(Απὸ τὴ διηγηματικὴ τοῦ Σουλὸγῃ «ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΝΕΟΙ»)

ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΟΡΕΙΝΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Συνέχεια από την σελ. 1

θρώπων να τα δουν και να τ' ακούσουν, να τα απολαύσουν».

Αν όμως η Πολιτεία είχε φροντίσει να υπάρχει ένας δρόμος, ο κόσμος δεν θα πήγαινε στην Ελβετία να δει τις φυσικές ομορφιές της, θα πήγαινε στη δική του Ελβετία, την ορεινή Ρούμελη, που δεν θα είχε τίποτα να ζηλέψει από την άλλη.

Η περιοχή μας, λοιπόν, δεν είναι προβληματική, είναι πλούσια σε φυσικές ομορφιές και τις λείπουν μόνο οι δρόμοι, ας το καταλάβουν οι αρμόδιοι. Δρόμοι, δρόμοι όσο είναι ωριές. Προτού φύγει και ο υπόλοιπος κόσμος και ρημάξει η περιοχή. Ας αναφερθούμε στο δρόμο 24 που συνδέει το λιμάνι της Ναυπάκτου με τους Νομούς Ευρυτανίας και Φθιώτιδας και έχει μήκος 84 χιλιόμετρα περίπου μέχρι τον Ήφελ Σταυρό. Κάθε χρόνο με τις πιστώσεις που δίνονται —τὸ 1987 δόθηκαν 15 εκατομμύρια— γίνονται και δε γίνονται μερικά χιλιόμετρα, και μέχρι να φθάσει στον Ήφελ Σταυρό ποιάς ξέρει πόσα χρόνια θέλουμε. Ε, τότε δεν θα υπάρχουν εκεί πάνω άνθρωποι να τον πατήσουν.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΔΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γραμματέας Συλλόγου «Η ΠΕΡΙΚΟΒΡΥΣΗ»